

Arrest

nr. 321 632 van 14 februari 2025
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat I. SWERTS *loco* advocaat C. VAN CUTSEM.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 14 februari 2022 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 15 februari 2022 om internationale bescherming. Op 24 mei 2024 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 27 mei 2024 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en van Pasjtoen origine te zijn. U bent afkomstig van Zar Shoui, district Kama in de provincie Nangarhar. U was de eigenaar van een kippenboerderij, maar vanwege de hoge kosten en uw gebrek aan ervaring besloot u om deze te verhuren aan anderen. In 1399 (= 2020/2021) verhuurde u de boerderij voor een jaar aan T. (...) die geen winst maakte en een maand voor het einde het contract stopzette. Een maand later kwam een man genaamd G. M. R. (...) naar de boerderij en vroeg of hij deze kon huren. U besloot de boerderij voor een jaar aan hem te verhuren van 05/01/1400 (= 25 maart 2021) tot 05/01/1401 (= 25 maart 2022). G. M. R. (...) zou bovendien intrekken in de boerderij en had nog een extra werkkraft nodig waardoor u zelf ingeschakeld werd in de boerderij. De man bleek heel wat kennis te hebben over het runnen van een kippenboerderij waardoor de samenwerking uitgroeide tot een leerproces voor u. Twee maanden na het vastleggen van het contract kwamen twee mannen toe op de boerderij. G. M. R. (...) gaf aan dat deze mannen zijn gasten waren en de nacht zouden doorbrengen bij hem en staakte de werkdag. U ging naar huis, maar zag dat u uw telefoon vergeten was. Wanneer u deze wou ophalen in de boerderij hoorde u dat de drie mannen een aanslag beraamden op K. (...), een buurman die actief was bij het Afghaanse leger. G. M. R. (...) betrapte u en maakte duidelijk dat de twee andere mannen talibanstrijders waren en u maar beter uw mond kon houden. U ging terug naar huis en besliste om K. (...) in te lichten over de aanslag. Deze bedankte u en waarschuwde op zijn beurt de overheid. Een halfuur later kwamen leden van de overheid bij u aankloppen en bedankten u voor de waarschuwing. U zag dat G. M. R. (...) alleen in een politiewagen zat. Tien dagen later werd u voor het eerst telefonisch bedreigd. Twee weken later kwam er op 28/03 of 29/03/1400 (= 18 of 19 juni 2021) een dreigbrief toe voor u. Op 08/04/1400 (= 29 juni 2021) werd u opnieuw gebeld. Hierna bleef u nog een week thuis om vervolgens naar Kaboel te verhuizen. Na vijftwintig dagen werd u een derde keer gebeld waarop u besloot om het land te verlaten. U verliet op 14/05 of 15/05/1400 (= 5 of 6 augustus 2021) het land. Een maand na uw vertrek kwam G. M. R. (...) een eerste keer langs bij u thuis. Na een reisweg van ongeveer een jaar kwam u toe in België op 14 februari 2022, waarna u op 15 februari 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende. In augustus 2022 kwam G. M. R. (...) een tweede keer bij u thuis en gaf een dreigbrief af. Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban en meer specifiek G. M. R. (...) omdat u zijn plannen dwarsboemde om een mede-dorpeling te vermoorden en hem aangaf bij de veiligheidsdiensten.

Ter ondersteuning van uw identiteit en/of uw asielmotieven legde u de volgende documenten in kopie neer: twee versies van uw taskara; de taskara van uw broer S. (...); de werkdocumentatie van uw broer S. (...); een eigendomsakte; het contract met T. (...); het contract met G. M. R. (...); drie foto's van de kippenboerderij; een dreigbrief d.d. 08/11/1442 waarin gesteld wordt dat u enkele dagen geleden de jihad tegenhield en de taliban verklikte waardoor een talib gearresteerd werd en u moet verschijnen voor de rechtbank van het islamitische emiraat; een dreigbrief d.d. 22/01/1444 (= 20 augustus 2022) waarin gesteld wordt dat u een spion was voor de overheid en eerder verwittigd werd, maar niet kwam opdagen en u nu opgedragen wordt om zich de volgende dag te melden in het districtshuis van Kama; elf foto's van uw broer S. (...); en een psychologisch attest d.d. 14 december 2022 opgesteld na een twee uur durend evaluatiemoment op 26 juli en 25 november 2022 na klachten omwille van slaapproblemen, algemene angst en geheugenproblemen waaruit blijkt dat u mogelijks last heeft van neurotische gedragingen waarbij u vermijdend, geremd en defensief overkomt, cognitieve storingen vertoont en een negatief zelfbeeld heeft.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Ook bij de DVZ haalde u eerder geen bijzondere noden aan (zie Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ). Tijdens uw persoonlijk onderhoud haalt u dan weer aan dat u psychologische problemen heeft omwille van stress en zorgen om uw familie (NPO, p. 10). Het door u neergelegde attest d.d. 14 december 2022 zet – hoewel het gewag maakt van symptomen van neurotische gedragingen, cognitieve storingen en een negatief zelfbeeld – weinig tot niets uiteen over de frequentie of impact ervan op het functioneren van het cognitief geheugen. Het psychologisch verslag bevat aldus weinig objectieve gegevens waaruit blijkt dat de aantasting van het cognitief geheugen dermate is dat u niet in staat bent een volledig en coherent relaas naar voor te brengen. Nergens in dit attest wordt er melding gemaakt van een onmogelijkheid in uw hoofd om op een normale wijze een persoonlijk onderhoud te ondergaan, van het feit dat u niet in staat zou zijn tot het afleggen van geloofwaardige verklaringen of om aan de asielprocedure deel te nemen. Dit bevestigde u ook zelf (Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ, vraag 1). Hoewel dit verslag gewag maakt van deze symptomen, betreft het bovendien een rapport van een slechts twee uur durende evaluatie. Daarbij dient benadrukt te worden dat de psychologe die het document opstelde, zelf reeds wijst op uw beperkte deelname aan de test waardoor geen conclusies getrokken kunnen worden omtrent uw profiel en aldus louter

hypotheses werden geformuleerd die met grote omzichtigheid moeten worden overwogen. Wat er ook van zij, zelf denkt u dat uw beweerde problematiek geen invloed heeft op uw persoonlijk onderhoud (NPOI, p. 10). Gelet op het goede verloop van het persoonlijk onderhoud (NPOI, p. 3, 10, 19 en 23), blijkt ook dat u in staat was om op een coherente manier te vertellen over uw problemen en bijgevolg kan niet afgeleid worden dat deze beweerde problematiek van invloed is geweest op uw verzoek.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst kunnen er vraagtekens geplaatst worden bij uw beweerde identiteit. Aan uw taskara kan slechts weinig waarde gehecht worden aangezien u deze slechts in kopie voorlegde en uit de beschikbare informatie blijkt dat Afghaanse identiteitsdocumenten eenvoudig tegen betaling te verkrijgen zijn. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat u eerder in Oostenrijk coherent aangaf geboren te zijn in 1996, daar waar u bij aankomst in België verwijst naar het jaar 1994 als geboortejaar. Voorgaande vaststellingen doen besluiten dat er enig voorbehoud geplaatst moet worden bij uw identiteit.

U stelt dat u het land diende te verlaten doordat u uw boerderij verhuurde aan een taliban-lid dewelke plannen had om in uw regio talibanactiviteiten op te zetten, maar u de man ontmaskerde en door uw toedoen gearresteerd werd en dat u vervolgens bedreigd werd door zijn kompanen. Er dient echter opgemerkt te worden dat u er niet in best geslaagd om uw asielse relaas op een geloofwaardige manier voor te stellen.

Zo wordt uw asielse relaas in de eerste plaats op manifeste wijze ondermijnd doordat u er niet in bent geslaagd om geloofwaardig voor te stellen dat u uw boerderij verhuurde aan een zekere G. M. R. (...). U schetst namelijk een erg ongeloofwaardige situatie waarbij u besloot om uw boerderij te verhuren en inwonen te voorzien voor een wildvreemde. Zo heeft u vooreerst bitter weinig informatie over de persoon aan wie u uw boerderij verhuurde en inwonen voorzag. Uitgenodigd om meer te vertellen over G. M. R. (...), zegt u dat hij van het district Khogyani afkomstig is en u de boerderij aan hem gaf, samenwoonde met de man en hij in de stad medicatie en eten haalde voor de kippen (NPOI, p. 11). Wanneer u opnieuw uitgenodigd wordt om over de man te vertellen, meent u geen informatie te hebben over hem en niet eens te weten in welk dorp hij woonde en waar hij precies vandaan kwam (NPOI, p. 11). U weet ook niet tot welke stam hij behoorde (NPOII, p. 8). Ook over zijn familie beweert u geen verdere informatie te hebben (NPOI, p. 11). Bovendien geeft u eerst aan dat hij broers had om vervolgens toe te geven dat u niet eens weet of hij er wel degelijk had (NPOII, p. 8). Wat er ook van zij, hun namen zijn u onbekend (NPOI, p. 11; NPOII, p. 8). U weet niet eens of hij een gezin had in zijn dorp (NPOI, p. 13). Dit alles is bijzonder vaag. Daarnaast heeft u bitter weinig informatie over de manier waarop G. M. R. (...) bij u terecht kwam. Vooreerst legt u hier warrige verklaringen over af aangezien u enerzijds stelt dat een andere jongen op de bazaar hem de informatie over uw boerderij gaf (NPOI, p. 12) en anderzijds toegeeft dat u niet weet wie hem het adres gaf (NPOII, p. 6). U vroeg er evenwel ook niet naar (NPOII, p. 6). U stelt daarnaast dat hij al lang op zoek was naar een boerderij, maar ook op de vraag hoe lang hij al op zoek was, blijft u het antwoord schuldig (NPOII, p. 6). Gepolst waarom hij naar uw dorp als hij afkomstig was van een ander district, antwoordt u louter dat er veel boerderijen waren in uw regio (NPOII, p. 7). U heeft echter geen flauw idee waarom hij geen boerderij in Khogyani zocht (NPOII, p. 8). Dat u niet kan duiden waarom G. M. R. (...) zo ver van huis een boerderij aankocht, is opnieuw opmerkelijk. Bovendien heeft u hoegenaamd geen informatie over de professionele achtergrond van de man. U meent dat hij wel met kippen gewerkt moet hebben in het verleden omdat het anders moeilijk is om voor duizenden kippen te zorgen, maar heeft geen idee of hij thuis een kippenboerderij had en vermoedt slechts dat hij eerder werkzaam was binnen de context van een kippenboerderij (NPOII, p. 6). U weet echter niet wat voor werk hij deed voor hij uw kippenboerderij huurde (NPOII, p. 6). U weet ook niet waar hij eerder al werkte met kippen noch waarom hij bij zijn eerdere werkervaring stopte (NPOII, p. 7). Dat u niet meer kennis heeft over de professionele achtergrond van G. M. R. (...) komt erg bevreemdend over gelet op uw intensieve dagelijkse samenwerking met de man (NPOII, p. 7) en hij als een soort leerkracht voor u was en zijn kennis over het houden van kippen aan u doorgaf (NPOI, p. 12). Het feit dat u een dergelijk gebrekkige kennis heeft over de persoon aan wie u uw kippenboerderij verhuurde, die u het métier aanleerde als een soort leraar en bovendien woonachtig was op uw domein, is bijzonder frappant. Ook zelf verklaart u dat G. M. R. (...) eigenlijk een vreemde was voor u (NPOI, p. 11). Dat u uw domein zou afstaan aan een wildvreemde en niet verder geïnformeerd bent over G. M. R. (...) ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid dat u uw boerderij aan hem verhuurde.

Daarnaast wordt uw asielse relaas ondergraven doordat u tegenstrijdig bent over de verhuur van uw boerderij. Zo beweerde u bij de DVZ dat u een jongen in dienst nam (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5), daar waar u voor het Commissariaat-Generaal verklaarde dat u uw kippenboerderij verhuurde aan iemand en zelf voor deze man werkzaam was (NPOI, p. 3). U stelt wel dat u reeds bij de DVZ opmerkte dat de tolk een fout maakte en dit ook meldde, maar dat u gezegd werd dat er op dat moment geen tijd was en u wel tijd zou krijgen tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS (NPOI, p. 3), maar deze uitleg kan niet overtuigen. Er

dient namelijk aangestipt te worden dat het gehoorverslag bij de DVZ opgesteld wordt door een onpartijdige ambtenaar en tolk die er geen persoonlijk belang bij hebben de verklaringen van de kandidaat-verzoeker om internationale bescherming onjuist of onvolledig weer te geven en dit biedt aldus de nodige garanties inzake objectiviteit. Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Het verslag van 24 juni 2022 werd overigens voorgelezen en door u ondertekend. Wat er ook van zij, het komt bijzonder bevreemdend over dat u überhaupt werkzaam zou zijn voor G. M. R. (...) en dat hij nog iemand zocht om voor hem te werken (NPOI, p. 9). Nochtans geeft u aan dat het echte plan van de man was om als talib actief te zijn in de regio en onder meer een moord te plegen in de omgeving. U verklaart daarbij eveneens dat zijn echte bedoeling was om mensen via de boerderij te rekruteren (NPOII, p. 7), maar wanneer u meermaals gevraagd wordt hoe u weet dat dit zijn echte plan was, dient u toe te geven dat het slechts uw veronderstelling is (NPOII, p. 7). Indien G. M. R. (...) daadwerkelijk van plan was om in alle geheimzinnigheid activiteiten te plegen in naam van de taliban is het wel erg opmerkelijk dat hij dan beroep zou doen op u – iemand die overigens geen ervaring had met het houden van kippen (NPOI, p. 12) – en zo het risico zou lopen om onmaskerd te worden. Dit geldt des te meer zo daar u aangeeft dat uw familie overheidsgezind was en onder meer uw ouders tegen de taliban gekant waren omwille van de moord op uw broer (NPOI, p. 26; NPOII, p. 18). Indien G. M. R. (...) daadwerkelijk heimelijke zaken wenste te doen voor de taliban, mag verwacht worden dat hij zo voorzichtig mogelijk te werk zou gaan en niet meteen een potentiële pottenkijker zou aanwerven. Daar komt nog bij dat u eveneens warrige verklaringen aflegt over de manier waarop u en G. M. R. (...) samenwoonden op het domein. Enerzijds stelt u namelijk dat u met hem samenwoonde in hetzelfde gebouw (NPOI, p. 11), waar u anderzijds beweert dat er een veld is tussen de boerderij en uw eigen woonst en R. (...) in een kamer apart sliep (NPOI, p. 6; NPOII, p. 5).

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid dat u uw boerderij verhuurde aan G. M. R. (...). De door u voorgelegde documentatie – een eigendomsakte en twee contracten – kan bovenstaande beslissing niet in positieve zin ombuigen. Zo kan opgemerkt worden dat naast het feit dat, om bewijskrachtig te zijn, documenten moeten kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, hetgeen hier geenszins het geval is, het louter gaat om kopieën, waarvan de authenticiteit niet nagegaan kan worden en waarvan de bewijswaarde aldus bijzonder relatief is.

Aangezien u er niet in bent geslaagd om geloofwaardig voor te stellen dat u uw boerderij verhuurde aan G. M. R. (...), is het eveneens ongeloofwaardig dat u omwille van deze verhuur in de problemen raakte met de taliban. Dit wordt bovendien bevestigd door volgende merkwaardigheden en tegenstrijdigheden.

Zo kunnen er bijkomend ernstige vraagtekens geplaatst worden bij de avond waarop u de talibanleden betrapte. Zo is het in de eerste plaats ongeloofwaardig dat G. M. R. (...) pas de werkdag staakte toen zijn twee kompanen op uw domein arriveerden terwijl u nog bij hem stond – en hij zelfs zou aangeven dat de onbekenden de nacht bij hem zouden doorbrengen (NPOI, p. 9 en 17-18; NPOII, p. 9) – indien hij daadwerkelijk het plan had om in alle heimelijkheid een moord te plegen. Nochtans mag verwacht worden dat hij zo stiekem mogelijk te werk zou wens te gaan en u zou wegsturen voor u zijn vrienden zou opmerken. Daarnaast is het wel een bijzonder toevallige samenloop van omstandigheden dat u enerzijds de informatie over de moord op uw buurman erg goed kon horen én u eveneens door de initiatiefnemers betrap werd tijdens het luistervinken. Zo ving u wel erg precieze informatie op over de geplande moordaanslag. Gevraagd wat u precies opving van het gesprek, antwoordt u aanvankelijk nog dat u slechts hoorde dat ze K. (...) zouden vermoorden (NPOI, p. 16), maar wanneer hierop wordt doorgevraagd, meent u eveneens gehoord te hebben hoe men dat concreet zou aanpakken: één van hen zou op de deur van het slachtoffer kloppen en de ander zou in een hinderlaag gaan staan zodat ze hem konden beschieten wanneer hij naar buiten zou komen (NPOI, p. 16). Dit is opmerkelijk precieze informatie indien u slechts aan de deur stond klaar om binnen te gaan (NPOI, p. 17). Dat de talibanleden net op dat moment ook klaar waren met hun plan uit de doeken te doen en de woonst verlieten en u op deze manier betrapten (NPOI, p. 9 en 17), maakt het geheel des te merkwaardig. Voorts is het eerder ongeloofwaardig dat G. M. R. (...) de twee mannen hierop meteen zou voorstellen als zijnde talibanstrijders en bijgevolg zijn affiliatie en plannen meteen zou toegeven (NPOI, p. 9 en 17; NPOII, p. 9). Gelet op de bovenstaande vaststellingen aangaande G. M. R. (...) en hij eerder karig was met het geven van informatie is het opmerkelijk dat hij over dergelijk gevoelige en gevaarlijke materie wel meteen duidelijkheid zou scheppen. Ook uw verklaringen over de arrestatie van G. M. R. (...) zetten uw asielrelaas bijkomend onder druk. Zo legt u warrige verklaringen af over de afloop van de avond. Enerzijds beweert u dat G. M. R. (...) het idee had dat zijn geheim nu zichtbaar was geworden en daarom zijn vrienden wegstuurde (NPOI, p. 18; NPOII, p. 10), maar anderzijds dat G. M. R. (...) er wel op vertrouwde dat u uw mond zou houden en hij gewoon zijn leven verder kon leiden zonder probleem (NPOI, p. 18; NPOII, p. 10). Daarnaast houdt uw verklaring dat de moord niet doorging omdat G. M. R. (...) gearresteerd werd geen steek daar de twee kompanen volgens uw verklaringen reeds vertrokken voor de tussenkomst van de overheid (NPOI, p. 18). Hierop gewezen herhaalt u slechts dat hij zijn vrienden wegstuurde en zelf bleef omdat hij dacht dat hij een normaal leven kon leiden (NPOI, p. 19). Wat er ook van zij, het is erg ongeloofwaardig dat G. M. R. (...), die duidelijk had gemaakt dat hij banden had met de taliban en wist dat zijn plannen nu bekend waren, eenvoudigweg zijn arrestatie zou afwachten terwijl zijn kompanen wel wegluchtten.

Daarnaast kunnen er ook bijkomende vraagtekens geplaatst worden bij de bedreigingen aan uw adres.

Zo is het in de eerste plaats ongeloofwaardig dat u erg laat concrete stappen ondernam. U besloot namelijk pas na het tweede telefoontje om naar Kaboel te verhuizen (NPOI, p. 22), hoewel deze bedreiging reeds de derde aan uw adres was. Hoewel u na de eerste dreigtelefoon erg bang was en zich niet meer veilig voelde, bleef u nog gewoon thuis (NPOI, p. 20, 21 en 22). En zelfs toen de taliban naar uw boerderij kwamen en een dreigbrief achterlieten, verliet u uw woonst niet. Als enige voorzorgsmaatregel haalt u aan dat u uw huis niet meer verliet (NPOI, p. 9 en 20-21), doch dit kan bezwaarlijk als een voorzorgsmaatregel gezien worden daar de taliban duidelijk wisten waar u woonde. Meer nog, hoewel u ditmaal reeds voor een derde keer concreet met de dood bedreigd werd, stelde u uw vertrek nog met een week uit (NPOI, p. 9 en 22). U verklaart dit doordat u uw eigen programma aan het maken was en men niet eenvoudigweg het huis kan verlaten (NPOI, p. 22 en 23), maar deze uitleg verklaart op geen enkele manier waarom u niet meteen vertrok. Ook uw vergoelijking dat u niet eerder vertrok omdat de overheid aanwezig was en G. M. R. (...) gearresteerd werd (NPOI, p. 20-21), vormt op geen enkele manier een verschoning daar de taliban duidelijk uit waren op wraak zoals bleek uit de dreigtelefoons en de taliban zelfs een dreigbrief bezorgden op uw domein. Dat u niet eerder vluchtte is des te opmerkelijk daar u klaarblijkelijk op de hoogte was van het gevaar dat schuilging in het verklikken van de activiteiten van de taliban aan de hand van het voorbeeld van Tor Pasja (NPOI, p. 19). Het is dan ook compleet onaannemelijk dat u, die duidelijk op de hoogte was van het feit dat de taliban overheidsspionnen vermoorden en eerder reeds tweemaal met de dood bedreigd werd door de taliban, pas een maand na de eerste bedreiging vertrok – gelet op uw verklaring dat de eerste dreigtelefoon op 15/03/1400 (= 5 juni 2021) kwam (NPOI, p. 20) en u een week na de tweede dreigtelefoon op 08/04/1400 (= 29 juni 2021) (NPOI, p. 9, 21 en 22) vertrok – en geen enkele veiligheidsmaatregel trof om u te beschermen in de tussentijd. Hier dient nog aan toegevoegd te worden dat het eveneens ongeloofwaardig is dat u pas na de derde bedreiging en bijgevolg bijna een maand na de eerste dreigtelefoon besloot om iemand van de overheid in te lichten (NPOI, p. 19; NPOII, p. 12). Dat u zou nalaten om de overheid eerder op de hoogte te brengen is erg ongeloofwaardig daar u woonachtig was in overheidsgebied (NPOI, p. 6) en de agenten u reeds aangaven dat u hen kon contacteren (NPOI, p. 9). Deze vaststelling is des te opmerkelijk daar u nota bene vlakbij een militair woonde. Hoewel K. (...) op slechts vijf minuten afstand van u woonde, informeerde u helemaal niet meer naar hem (NPOI, p. 15 en 25; NPOII, p. 12-13). U weet zelfs niet of hij bedreigingen kreeg (NPOII, p. 12).

Voorts is het opmerkelijk dat u reeds bij de DVZ weergaf dat u meerdere dreigbrieven ontving (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5) daar waar u op de zetel van het Commissariaat-Generaal verklaart dat de tweede dreigbrief pas na uw gesprek op de DVZ toekwam (NPOI, p. 10; NPOII, p. 11 en 13). Bovendien liet u bij de DVZ na om aan te geven dat u ook telefonische bedreigingen kreeg. U geeft wel aan dat het aantal bedreigingen en de vorm van bedreigingen verkeerd genoteerd werden bij de DVZ (NPOI, p. 2; NPOII, p. 20), maar deze uitleg kan niet overtuigen gelet op het feit dat de ambtenaren van de DVZ uw verklaringen nauwgezet noteren en deze verklaringen aan u voorgelezen werden waarna u ze heeft ondertekend. Daarnaast legt u bijzonder warrige verklaringen af over de manier waarop u zich moest aanbieden bij de taliban. Zo stelt u dat de taliban niet weergaven hoe u zich moest aanbieden, maar hun regels zijn dat men de dreigbrief meeneemt en aan de taliban zelf de weg vraagt indien men hen ergens tegenkomt (NPOI, p. 22; NPOII, p. 12). Los van het feit dat dit een wel erg opmerkelijke werkwijze is van de groepering, bent u geheel tegenstrijdig hierover daar u even later plots stelt dat de talibanleden wel weergaven dat u zich op deze manier diende aan te melden (NPOI, p. 22). Bovendien bent u ook tegenstrijdig over de zichtbaarheid van de taliban in uw regio en het gemak om hen aan te spreken. Enerzijds beweert u namelijk dat er veel talibanleden in uw regio waren en men ze overal kon zien (NPOI, p. 22) en u zich dus makkelijk zou kunnen aanbieden en anderzijds poneert u dat de taliban in uw regio onzichtbaar waren en men eigenlijk nooit wist wie in uw regio bij hen hoorde tenzij ze ontmaskerd werden door de overheid (NPOI, p. 6 en 7). Hiermee geconfronteerd, houdt u vast aan uw verklaring dat de taliban verstoep waren en bevestigt u dat het onmogelijk was om talibanleden te onderscheiden van anderen (NPOI, p. 22). Dat uw verklaringen over de manier waarop u zich bij de taliban kon aanbieden dusdanig warrig zijn, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Ten slotte kan nog opgemerkt worden dat er aan dergelijke brieven weinig waarde gehecht kan worden gezien het slechts kopieën betreffen en uit de beschikbare informatie blijkt dat dergelijke documenten eenvoudig tegen betaling te verkrijgen zijn.

Aangezien u er niet in bent geslaagd om aannemelijk te maken dat u uw boerderij verhuurde aan G. M. R. (...) en hierom bedreigd werd, worden ook de vervolgingsfeiten na uw vertrek – u haalt aan dat G. M. R. (...) twee keer bij u thuis langskwam (NPOI, p. 10, 23 en 24) – volledig ondermijnd. Bovendien kan er nog gewezen worden op een aantal bevreemdende vaststellingen aangaande deze vermeende bezoeken van de taliban. Zo is het opmerkelijk dat G. M. R. (...) een maand na de machtsovername u kwam opzoeken bij u thuis en vervolgens een jaar zou wachten om een tweede keer langs te komen (NPOI, p. 10). Bovendien bent u tegenstrijdig over het eerste bezoek van de taliban: tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud poneert u dat de taliban bij u thuis binnenkwamen en het hele huis doorzochten (NPOI, p. 24) daar waar u tijdens uw

tweede persoonlijk onderhoud geen idee heeft of er een huiszoeking werd gedaan (NPOII, p. 19). Wat er ook van zij, volgens uw verklaringen kwam G. M. R. (...) ook de tweede keer niet binnen om het huis te doorzoeken (NPOII, p. 19), hetgeen wel erg ongeloofwaardig is indien hij erop gebrand zou zijn om u te vinden. Bovenstaande vaststellingen bevestigen slechts het ongeloofwaardige karakter van uw vluchtrelaas.

Hoewel er niet meteen getwijfeld wordt aan de tewerkstelling van uw broer S. (...) voor de Afghaanse veiligheidsdiensten, bent u er voorts niet in geslaagd om geloofwaardig voor te stellen dat u vanwege zijn tewerkstelling door de taliban gevisieerd zal worden. Zo dient opgemerkt te worden dat u eerder bij de DVZ met geen woord over uw broer en zijn tewerkstelling voor de Afghaanse overheid repte, laat staan dat u omwille hiervan problemen zou hebben met de taliban. Bovendien geeft u aan dat uw broer reeds in de twaalfde maand van het jaar 1394 (= februari-maart 2016) stierf (NPOI, p. 26; NPOII, p. 17). Na zijn overlijden ondervond uw familie bovendien geen enkel probleem omwille van zijn tewerkstelling voor de Afghaanse overheid (NPOI, p. 26). Dat de taliban u heden ten dage nog problemen zouden bezorgen omwille van uw broer die bijna een decennium geleden overleed, is niet aannemelijk. Aangezien u er bovendien niet in slaagde om uw eigen problemen met de taliban geloofwaardig voor te stellen, wijst niets erop dat de taliban u reeds viseren.

Omwille van bovenstaande redenen slaagde u er niet in de problemen van u en uw familie met de taliban aannemelijk te maken. Bijgevolg kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging omwille van problemen met de taliban.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cqvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_Oct

[ober 2022.pdf](#) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van

mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsvername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsvername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsvername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsvername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsvername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machts_overname_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de ‘Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren’ opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten.

Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatrieerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot zevenentwintigjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U stelt dat u tijdens de periode dat u in Afghanistan leefde tot de zesde graad naar school ging (Verklaring DVZ, vraag 11; NPOI, p. 5) en dat u actief was als pluimveehouder (NPO, p. 5-6). Bovendien blijkt u afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar, waar reeds sinds vele jaren sprake is van een grote Talibanaanwezigheid. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden u volledig onbekend zijn. Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van twee jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. U heeft ook nog een netwerk in uw regio van herkomst, waarmee u nog in contact staat, dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de Taliban.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De overige door u in het kader van uw verzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. De identiteit, nationaliteit en vroegere professionele activiteiten van uw broer S. (...), zoals blijkt uit zijn taskara, werkdocumentatie en dertien foto's van hem, staan hier immers niet meteen ter discussie. Hierbij kan evenwel de kanttekening geplaatst worden dat Afghaanse documenten evenwel een zeer beperkte waarde hebben bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse verzoeker of bij het ondersteunen van het asielrelaas, aangezien uit objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier toegevoegd is, blijkt dat vervalste (identiteits)documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn in Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van het Verdrag van 10 december 1984 tegen foltering en andere wrede en onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York en goedgekeurd bij wet van 9 juni 1999 (hierna: Anti-Folterverdrag), van de artikelen 6 en 7 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, ondertekend te New York op 16 december 1966 (hierna: IVBPR), en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen over zijn vervolgingsvrees waarvoor hij zijn land van herkomst ontvlucht is en gaat in op de beoordeling van zijn vluchtrelaas door de adjunct-commissaris.

Hierna gaat verzoeker in op het risico op vervolging dat hij loopt omwille van spionage, omwille van het werk van zijn broer bij het voormalige Afghaanse leger en omwille van zijn leven in het Westen.

Tot slot gaat verzoeker nog in op de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en in de provincie Nangarhar en wijst hij op zijn psychische kwetsbaarheid en zijn jarenlange afwezigheid uit Afghanistan als individuele risico-verhogende elementen die mee in rekening gebracht moeten worden om het risico op vervolging en ernstige schade in geval van terugkeer in te schatten.

Als bijlage bij het verzoekschrift wordt het artikel "*\$10m Agricultural Facility Opens in Nangarhar*" van TOLONews van 3 januari 2013 (stuk 3) als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 20 december 2024 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van EUAA van 4 november 2022, aan het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022, aan de "*Afghanistan Country Focus*" van EASO van januari 2022, aan de "*Afghanistan Country Focus*" van EUAA van december 2023, aan de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van mei 2024, aan het rapport "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van EUAA van augustus 2022, aan het "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van EASO van augustus 2020, aan het rapport "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van EUAA van augustus 2022, aan het rapport "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*" van UNAMA van juni 2023, aan de COI Focus "*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*" van 14 december 2023, aan het rapport "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van EUAA van 2 februari 2024 en aan de "*Afghanistan Country Focus*" van EUAA van november 2024.

2.2.2. Bij een op 3 januari 2025 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet verschillende werkdocumenten (stukken 1 en 5), opleidingscertificaten Frans (stukken 2, 3 en 4), een medisch voorschrift (stuk 6) en foto's ter staving van zijn integratie (stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM, de artikelen 2 en 3 van het Anti-Folterverdrag en de artikelen 6 en 7 van het IVBPR worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) hij er niet in slaagde zijn problemen en deze van zijn familie met de taliban aannemelijk te maken, omdat (ii) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen beschikbaar zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (iii) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aanvoert dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien, omdat (iv) niet kan worden aangenomen dat hij na een verblijf van twee jaar in België totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer en het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden en omdat (v) de door hem in het kader van zijn verzoek neergelegde documenten deze beslissing niet kunnen wijzigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee

is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling van de bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing doet de adjunct-commissaris de volgende vaststellingen:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Ook bij de DVZ haalde u eerder geen bijzondere noden aan (zie Vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ). Tijdens uw persoonlijk onderhoud haalt u dan weer aan dat u psychologische problemen heeft omwille van stress en zorgen om uw familie (NPO, p. 10). Het door u neergelegde attest d.d. 14 december 2022 zet – hoewel het gewag maakt van symptomen van neurotische gedragingen, cognitieve storingen en een negatief zelfbeeld – weinig tot niets uiteen over de frequentie of impact ervan op het functioneren van het cognitief geheugen. Het psychologisch verslag bevat aldus weinig objectieve gegevens waaruit blijkt dat de aantasting van het cognitief geheugen dermate is dat u niet in staat bent een volledig en coherent relaas naar voor te brengen. Nergens in dit attest wordt er melding gemaakt van een onmogelijkheid in uw hoofde om op een normale wijze een persoonlijk onderhoud te ondergaan, van het feit dat u niet in staat zou zijn tot het afleggen van geloofwaardige verklaringen of om aan de asielprocedure deel te nemen. Dit bevestigde u ook zelf (Vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ, vraag 1). Hoewel dit verslag gewag maakt van deze symptomen, betreft het bovendien een rapport van een slechts twee uur durende evaluatie. Daarbij dient benadrukt te worden dat de psychologe die het document opstelde, zelf reeds wijst op uw beperkte deelname aan de test waardoor geen conclusies getrokken kunnen worden omtrent uw profiel en aldus louter hypothesen werden geformuleerd die met grote omzichtigheid moeten worden overwogen. Wat er ook van zij, zelf denkt u dat uw beweemde problematiek geen invloed heeft op uw persoonlijk onderhoud (NPOI, p. 10). Gelet op het goede verloop van het persoonlijk onderhoud (NPOI, p. 3, 10, 19 en 23), blijkt ook dat u in staat was om op een coherente manier te vertellen over uw problemen en bijgevolg kan niet afgeleid worden dat deze beweemde problematiek van invloed is geweest op uw verzoek.”

Verzoeker stipt aan dat de adjunct-commissaris onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn psychische kwetsbaarheid en geen gevolg heeft gegeven aan het psychologisch attest dat hij heeft neergelegd. Hij wijst er voorts op dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud zelf aangaf dat hij moeite had met het afleggen van de verklaringen, dat hij stress en hoofdpijn had, zich machteloos voelde en het gevoel had dat hoe meer hij praatte, hoe meer verward hij werd. Ook stelt hij het zichtbaar moeilijk te hebben gehad tijdens het persoonlijk onderhoud en dat hij tracht om bepaalde herinneringen te verdringen. Hij betwist evenwel niet dat het door hem neergelegde psychologisch attest weinig tot niets uiteenzet over de frequentie of impact van de erin vastgestelde symptomen op het functioneren van het cognitief geheugen, dat het attest weinig objectieve gegevens bevat waaruit blijkt dat de aantasting van het cognitief geheugen dermate is dat hij niet in staat is om een volledig en coherent relaas naar voor te brengen en dat er nergens in het attest melding wordt gemaakt van een onmogelijkheid in zijn hoofde om op een normale wijze een persoonlijk onderhoud te ondergaan of van het feit dat hij niet in staat zou zijn tot het afleggen van geloofwaardige verklaringen of om aan de asielprocedure deel te nemen. Ook uit het bij zijn op 3 januari 2025 neergelegde aanvullende nota gevoegde medisch voorschrift (aanvullende nota verzoeker, stuk 6) kan dit niet blijken. De omstandigheid dat verzoeker even heeft gehuild tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud en dat hij toen verklaarde stress en hoofdpijn te hebben, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Een zekere mate van stress is inherent aan elk interview, doch dit staat er niet aan in de weg dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij een volledig en coherent relaas naar voor brengt over de problemen die ertoe hebben geleid dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten. Voorts kan uit de notities van het persoonlijk onderhoud niet blijken dat verzoeker niet in staat was om te worden gehoord en daarbij coherente en consistente verklaringen af te leggen. Verzoeker laat overigens na *in concreto* toe te lichten welke bijzondere procedurele noden hij *in casu* zou hebben (gehad) en op welke wijze de toekenning van welbepaalde specifieke steunmaatregelen tot een andere beslissing had kunnen leiden dan de thans bestreden beslissing. Evenmin licht verzoeker *in concreto* toe op welke wijze met zijn psychische kwetsbaarheid diende rekening te worden

gehouden bij de beoordeling van zijn relaas. Aldus slaagt verzoeker er niet in de hierboven aangehaalde vaststellingen en overwegingen, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten en toont hij niet aan dat *in casu* onvoldoende rekening werd gehouden met zijn psychische kwetsbaarheid en ten onrechte geen gevolg werd gegeven aan het psychologisch attest dat hij heeft neergelegd.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, te vrezen dat hij zal worden gedood door de taliban, en meer bepaald door G. M. R., aan wie hij zijn boerderij had verhuurd, omdat hij diens plannen had gedwarsboemd om een buurman die actief was bij het Afghaanse leger te vermoorden en omdat hij hem had aangegeven bij de veiligheidsdiensten. Hij zou na de aangifte van G. M. R. enkele keren telefonisch bedreigd zijn geweest en een dreigbrief hebben ontvangen. Begin augustus 2021 zou hij zijn land verlaten hebben. Na zijn vertrek zou G. M. R. nog enkele keren naar zijn huis zijn gekomen en een dreigbrief hebben afgegeven. Daarnaast haalt verzoeker nog de tewerkstelling van zijn broer S. voor de Afghaanse veiligheidsdiensten aan als reden waarom hij vreest om bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban geveiseerd te worden.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze als volgt vraagtekens plaatst bij de door verzoeker voorgehouden identiteit:

“Aan uw taskara kan slechts weinig waarde gehecht worden aangezien u deze slechts in kopie voorlegde en uit de beschikbare informatie blijkt dat Afghaanse identiteitsdocumenten eenvoudig tegen betaling te verkrijgen zijn. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat u eerder in Oostenrijk coherent aangaf geboren te zijn in 1996, daar waar u bij aankomst in België verwijst naar het jaar 1994 als geboortjaar. Voorgaande vaststellingen doen besluiten dat er enig voorbehoud geplaatst moet worden bij uw identiteit.”

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

Bovendien haalt de adjunct-commissaris nog verschillende andere redenen aan waarom hij oordeelt dat verzoeker er niet in slaagde zijn problemen met de taliban aannemelijk te maken. Zo oordeelt hij dat het asielrelaas van verzoeker op manifeste wijze ondermijnd wordt doordat verzoeker er niet in geslaagd is om geloofwaardig voor te stellen dat hij zijn boerderij aan G. M. R. verhuurde, wat hij in de bestreden beslissing als volgt toelicht:

“U schetst namelijk een erg ongeloofwaardige situatie waarbij u besloot om uw boerderij te verhuren en inwoon te voorzien voor een wildvreemde. Zo heeft u vooreerst bitter weinig informatie over de persoon aan wie u uw boerderij verhuurde en inwoon voorzag. Uitgenodigd om meer te vertellen over G. M. R. (...), zegt u dat hij van het district Khogyani afkomstig is en u de boerderij aan hem gaf, samenwoonde met de man en hij in de stad medicatie en eten haalde voor de kippen (NPOI, p. 11). Wanneer u opnieuw uitgenodigd wordt om over de man te vertellen, meent u geen informatie te hebben over hem en niet eens te weten in welk dorp hij woonde en waar hij precies vandaan kwam (NPOI, p. 11). U weet ook niet tot welke stam hij behoorde (NPOII, p. 8). Ook over zijn familie beweert u geen verdere informatie te hebben (NPOI, p. 11). Bovendien geeft u eerst aan dat hij broers had om vervolgens toe te geven dat u niet eens weet of hij er wel degelijk had (NPOII, p. 8). Wat er ook van zij, hun namen zijn u onbekend (NPOI, p. 11; NPOII, p. 8). U weet niet eens of hij een gezin had in zijn dorp (NPOI, p. 13). Dit alles is bijzonder vaag. Daarnaast heeft u bitter weinig informatie over de manier waarop G. M. R. (...) bij u terechtkwam. Vooreerst legt u hier warrige verklaringen over af aangezien u enerzijds stelt dat een andere jongen op de bazaar hem de informatie over uw boerderij gaf (NPOI, p. 12) en anderzijds toegeeft dat u niet weet wie hem het adres gaf (NPOII, p. 6). U vroeg er evenwel ook niet naar (NPOII, p. 6). U stelt daarnaast dat hij al lang op zoek was naar een boerderij, maar ook op de vraag hoe lang hij al op zoek was, blijft u het antwoord schuldig (NPOII, p. 6). Gepolst waarom hij naar uw dorp als hij afkomstig was van een ander district, antwoordt u louter dat er veel boerderijen waren in uw regio (NPOII, p. 7). U heeft echter geen flauw idee waarom hij geen boerderij in Khogyani zocht (NPOII, p. 8). Dat u niet kan duiden waarom G. M. R. (...) zo ver van huis een boerderij aankocht, is opnieuw opmerkelijk. Bovendien heeft u hoegenaamd geen informatie over de professionele achtergrond van de man. U meent dat hij wel met kippen gewerkt moet hebben in het verleden omdat het anders moeilijk is om voor duizenden kippen te zorgen, maar heeft geen idee of hij thuis een kippenboerderij had en vermoedt slechts dat hij eerder werkzaam was binnen de context van een kippenboerderij (NPOII, p. 6). U weet echter niet wat voor werk hij deed voor hij uw kippenboerderij huurde (NPOII, p. 6). U weet ook niet waar hij eerder al werkte met kippen noch waarom hij bij zijn eerdere werkervaring stopte (NPOII, p. 7). Dat u niet meer kennis heeft over de professionele achtergrond van G. M. R. (...) komt erg bevreemdend over gelet op uw intensieve dagelijkse samenwerking met de man (NPOII, p. 7) en hij als een soort leerkracht voor u was en zijn kennis

over het houden van kippen aan u doorgaf (NPOI, p. 12). Het feit dat u een dergelijk gebrekkige kennis heeft over de persoon aan wie u uw kippenboerderij verhuurde, die u het métier aanleerde als een soort leraar en bovendien woonachtig was op uw domein, is bijzonder frappant. Ook zelf verklaart u dat G. M. R. (...) eigenlijk een vreemde was voor u (NPOI, p. 11). Dat u uw domein zou afstaan aan een wildvreemde en niet verder geïnformeerd bent over G. M. R. (...) ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid dat u uw boerderij aan hem verhuurde.

Daarnaast wordt uw asielrelaas ondergraven doordat u tegenstrijdig bent over de verhuur van uw boerderij. Zo beweerde u bij de DVZ dat u een jongen in dienst nam (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5), daar waar u voor het Commissariaat-Generaal verklaarde dat u uw kippenboerderij verhuurde aan iemand en zelf voor deze man werkzaam was (NPOI, p. 3). U stelt wel dat u reeds bij de DVZ opmerkte dat de tolk een fout maakte en dit ook meldde, maar dat u gezegd werd dat er op dat moment geen tijd was en u wel tijd zou krijgen tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS (NPOI, p. 3), maar deze uitleg kan niet overtuigen. Er dient namelijk aangestipt te worden dat het gehoorverslag bij de DVZ opgesteld wordt door een onpartijdige ambtenaar en tolk die er geen persoonlijk belang bij hebben de verklaringen van de kandidaat-verzoeker om internationale bescherming onjuist of onvolledig weer te geven en dit biedt aldus de nodige garanties inzake objectiviteit. Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Het verslag van 24 juni 2022 werd overigens voorgelezen en door u ondertekend. Wat er ook van zij, het komt bijzonder bevreemdend over dat u überhaupt werkzaam zou zijn voor G. M. R. (...) en dat hij nog iemand zocht om voor hem te werken (NPOI, p. 9). Nochtans geeft u aan dat het echte plan van de man was om als talib actief te zijn in de regio en onder meer een moord te plegen in de omgeving. U verklaart daarbij eveneens dat zijn echte bedoeling was om mensen via de boerderij te rekruteren (NPOII, p. 7), maar wanneer u meermaals gevraagd wordt hoe u weet dat dit zijn echte plan was, dient u toe te geven dat het slechts uw veronderstelling is (NPOII, p. 7). Indien G. M. R. (...) daadwerkelijk van plan was om in alle geheimzinnigheid activiteiten te plegen in naam van de taliban is het wel erg opmerkelijk dat hij dan beroep zou doen op u – iemand die overigens geen ervaring had met het houden van kippen (NPOI, p. 12) – en zo het risico zou lopen om onmaskerd te worden. Dit geldt des te meer zo daar u aangeeft dat uw familie overheidsgezind was en onder meer uw ouders tegen de taliban gekant waren omwille van de moord op uw broer (NPOI, p. 26; NPOII, p. 18). Indien G. M. R. (...) daadwerkelijk heimelijke zaken wenste te doen voor de taliban, mag verwacht worden dat hij zo voorzichtig mogelijk te werk zou gaan en niet meteen een potentiële pottenkijker zou aanwerven. Daar komt nog bij dat u eveneens warrige verklaringen aflegt over de manier waarop u en G. M. R. (...) samenwoonden op het domein. Enerzijds stelt u namelijk dat u met hem samenwoonde in hetzelfde gebouw (NPOI, p. 11), waar u anderzijds beweert dat er een veld is tussen de boerderij en uw eigen woonst en R. (...) in een kamer apart sliep (NPOI, p. 6; NPOII, p. 5).

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid dat u uw boerderij verhuurde aan G. M. R. (...). De door u voorgelegde documentatie – een eigendomsakte en twee contracten – kan bovenstaande beslissing niet in positieve zin ombuigen. Zo kan opgemerkt worden dat naast het feit dat, om bewijskrachtig te zijn, documenten moeten kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, hetgeen hier geenszins het geval is, het louter gaat om kopieën, waarvan de authenticiteit niet nagegaan kan worden en waarvan de bewijswaarde aldus bijzonder relatief is."

Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het volharden in zijn verklaringen over zijn vervolgingsvrees waarvoor hij zijn land van herkomst ontvlucht is, tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, tot het minimaliseren van de motieven, tot het omkeren van de gevolgtrekkingen van de adjunct-commissaris en tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) gegeven verklaringen, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Verzoekers betoog dat hij uitgebreid vertelde over de huurovereenkomst, de duur en de werking ervan en dat hij vertelde waar G. M. R. sliep tijdens diens werk op de boerderij doet aan de voorgaande overwegingen die hebben geleid tot de conclusie dat hij er niet in geslaagd is om geloofwaardig voor te stellen dat hij zijn boerderij aan G. M. R. verhuurde geen afbreuk. Zijn verklaringen over de huurovereenkomst wegen immers niet op tegen de hogervermelde lacunes in zijn kennis over deze persoon voor wie hij vreest, tegen de vastgestelde ongeloofwaardigheden en tegenstrijdigheden en tegen de vaststellingen over de bewijskracht van de voorgelegde documenten en kunnen bovendien eenvoudig worden ingestudeerd. Zijn verklaringen over de slaapplek van G. M. R. betreffen loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en waren bovendien, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt en door verzoeker niet wordt betwist, warrig. Door voorts nog te herhalen dat hij heeft uitgelegd dat G. M. R. "*goed was met kippen, eerder in die sector werkte en hem veel heeft geleerd over de kippen, zoals onder andere over hun ziektes*", doet verzoeker geen afbreuk aan de vaststellingen dat hij zijn boerderij verhuurde aan een wildvreemde en dat hij weinig informatie had over de manier waarop deze vreemde bij hem terecht kwam.

De algemene informatie die verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt over het drugsprobleem in de provincie Nangarhar en over de opening van pluimveeboerderijen door de overheid in het district Kama (stukkenbundel verzoeker, stuk 3) heeft geen betrekking op verzoekers persoon en vormt bijgevolg geen bewijs van zijn vluchtrelaas. De loutere omstandigheid dat verzoekers verklaringen in lijn liggen met wat in objectieve informatie wordt gesteld, betekent nog niet dat deze verklaringen waarachtig zijn.

Voor zover verzoeker de zaken voorstelt als zou er geweigerd worden om de door hem voorgelegde eigendomsakte van de boerderij en het huurcontract met G. M. R. in rekening te nemen gezien *“zij slechts bewijskrachtig zijn indien zij reeds kaderen in een geloofwaardig relaas”*, gaat hij uit van een wel zeer selectieve en te enge lezing van de motieven van de bestreden beslissing, waarin er tevens mee rekening wordt gehouden dat het slechts om fotokopieën gaat en waarin verder ook nog de kanttekening wordt geplaatst dat Afghaanse documenten een zeer beperkte waarde hebben bij (onder meer) het ondersteunen van het asielrelaas aangezien uit objectieve informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met ‘landeninformatie’, COI Focus *“Afghanistan. Corruptie en documentenfraude”* van 14 januari 2021 (update)) blijkt dat vervalste documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn in Afghanistan. Verzoekers kritiek op de redenering die de adjunct-commissaris volgens hem maakt, is dan ook niet dienstig.

Waar verzoeker nog laat gelden dat hij de foute notities van zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) meteen corrigeerde alvorens zijn verklaringen te ondertekenen, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde argumenten, met name dat *“het gehoorverslag bij de DVZ opgesteld wordt door een onpartijdige ambtenaar en tolk die er geen persoonlijk belang bij hebben de verklaringen van de kandidaat-verzoeker om internationale bescherming onjuist of onvolledig weer te geven”* en dat dit de nodige garanties biedt inzake objectiviteit, niet kan overtuigen. Verzoeker toont het tegendeel niet aan met zijn niet gestaafde betoog in het verzoekschrift dat hij zijn verklaringen bij de DVZ nog gecorrigeerd had voordat hij ze ondertekende of door in zijn verzoekschrift te wijzen op andere fouten die in zijn verklaring bij de DVZ zouden staan, zonder *in concreto* aan te tonen dat deze fouten niet te wijten zijn aan zijn eigen verklaringen doch wel aan een foutieve weergave van zijn verklaringen. Nu verzoeker niet aantoont dat hij voor de ondertekening van zijn verklaring bij de DVZ bepaalde opmerkingen had gemaakt waarmee geen rekening werd gehouden bij het opstellen van zijn verklaring, voert hij niet dienstig aan dat het feit dat zowel bij de DVZ als bij het CGVS geen rekening werd gehouden met zijn opmerkingen, ieder nut van de vraag naar deze opmerkingen bij het CGVS en het voorlezen van het verslag bij de DVZ ontnemt en dat dergelijke handelswijze de billijkheid tart en deze elementen van de eigen procedure ondermijnt.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Aangezien uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zijn boerderij verhuurde aan G. M. R., kan er evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hij hierdoor zou hebben gekregen met de taliban. Dat daaraan geen geloof kan worden gehecht, blijkt eens te meer uit de volgende pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing:

“Zo kunnen er bijkomend ernstige vraagtekens geplaatst worden bij de avond waarop u de talibanleden betrapte. Zo is het in de eerste plaats ongeloofwaardig dat G. M. R. (...) pas de werkdag staakte toen zijn twee kompanen op uw domein arriveerden terwijl u nog bij hem stond – en hij zelfs zou aangeven dat de onbekenden de nacht bij hem zouden doorbrengen (NPOI, p. 9 en 17-18; NPOII, p. 9) – indien hij daadwerkelijk het plan had om in alle heimelijkheid een moord te plegen. Nochtans mag verwacht worden dat hij zo stiekem mogelijk te werk zou wensen te gaan en u zou wegsturen voor u zijn vrienden zou opmerken. Daarnaast is het wel een bijzonder toevallige samenloop van omstandigheden dat u enerzijds de informatie over de moord op uw buurman erg goed kon horen én u eveneens door de initiatiefnemers betrappt werd tijdens het luistervinken. Zo ving u wel erg precieze informatie op over de geplande moordaanslag. Gevraagd wat u precies opving van het gesprek, antwoordt u aanvankelijk nog dat u slechts hoorde dat ze K. (...) zouden vermoorden (NPOI, p. 16), maar wanneer hierop wordt doorgevraagd, meent u eveneens gehoord te hebben hoe men dat concreet zou aanpakken: één van hen zou op de deur van het slachtoffer kloppen en de ander zou in een hinderlaag gaan staan zodat ze hem konden beschieten wanneer hij naar buiten zou komen (NPOI, p. 16). Dit is opmerkelijk precieze informatie indien u slechts aan de deur stond klaar om binnen te gaan (NPOI, p. 17). Dat de talibanleden net op dat moment ook klaar waren met hun plan uit de doeken te doen en de woonst verlieten en u op deze manier betrapten (NPOI, p. 9 en 17), maakt het geheel des te merkwaardig. Voorts is het eerder ongeloofwaardig dat G. M. R. (...) de twee mannen hierop meteen zou voorstellen als zijnde talibanstrijders en bijgevolg zijn affiliatie en plannen meteen zou toegeven (NPOI, p. 9 en 17; NPOII, p. 9). Gelet op de bovenstaande vaststellingen aangaande G. M. R. (...) en hij eerder karig was

met het geven van informatie is het opmerkelijk dat hij over dergelijk gevoelige en gevaarlijke materie wel meteen duidelijkheid zou scheppen. Ook uw verklaringen over de arrestatie van G. M. R. (...) zetten uw asielrelaas bijkomend onder druk. Zo legt u warrige verklaringen af over de afloop van de avond. Enerzijds beweert u dat G. M. R. (...) het idee had dat zijn geheim nu zichtbaar was geworden en daarom zijn vrienden wegstuurde (NPOI, p. 18; NPOII, p. 10), maar anderzijds dat G. M. R. (...) er wel op vertrouwde dat u uw mond zou houden en hij gewoon zijn leven verder kon leiden zonder probleem (NPOI, p. 18; NPOII, p. 10). Daarnaast houdt uw verklaring dat de moord niet doorging omdat G. M. R. (...) gearresteerd werd geen steek daar de twee kompanen volgens uw verklaringen reeds vertrokken voor de tussenkomst van de overheid (NPOI, p. 18). Hierop gewezen herhaalt u slechts dat hij zijn vrienden wegstuurde en zelf bleef omdat hij dacht dat hij een normaal leven kon leiden (NPOI, p. 19). Wat er ook van zij, het is erg ongeloofwaardig dat G. M. R. (...), die duidelijk had gemaakt dat hij banden had met de taliban en wist dat zijn plannen nu bekend waren, eenvoudigweg zijn arrestatie zou afwachten terwijl zijn kompanen wel wegvluchtten.”

Door zich in zijn verzoekschrift louter te beperken tot het volharden in zijn verklaringen, het minimaliseren van de gedane vaststellingen en overwegingen en het omkeren van de gevolgtrekkingen van de adjunct-commissaris, slaagt verzoeker er niet in om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker gaat er met zijn betoog aan voorbij dat wanneer zoals *in casu* de door hem voorgelegde documenten niet volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken, verder moet worden nagegaan of zijn verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. Ten slotte dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat verzoeker er niet in slaagde om zijn asielrelaas op een geloofwaardige manier voor te stellen.

Verzoeker voert ook nog aan dat de adjunct-commissaris de vraag- en antwoorddynamiek van het persoonlijk onderhoud op een erg speculatieve manier benadert en daarbij een eenzijdige, enge en negatieve interpretatie geeft aan wat oorzaken van blijvende onduidelijkheden zouden kunnen zijn, dat de adjunct-commissaris een exegetische analyse van vragen en antwoorden maakt die louter gebaseerd is op de letterlijke inhoud van getranscribeerde formele taal en waarbij geen enkele aandacht of gewicht wordt gehecht aan bepalende aspecten zoals vertaling, aanwezigheid van een tolk, het verloop van de tijd, talloze culturele aspecten *“die één voor één en cumulatief een doorslaggevende impact kunnen hebben op het geheugen zowel als de weergave van de beleefde feiten en daarbij mogelijks ontstane misverstanden zouden kunnen verklaren”*, doch hij laat na om dit algemeen betoog verder uit te werken of te staven. Hij brengt dan ook geen concrete en naar behoren gestaafde elementen of argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op de hoger weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing. Deze motieven vinden steun in het administratief, zijn deugdelijk en draagkrachtig en worden door verzoeker niet weerlegd of ontkracht, zodat zij onverminderd overeind blijven.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen vraagtekens die worden geplaatst bij de bedreigingen die hij zou hebben ontvangen volledig ongemoeid laat: *“Zo is het in de eerste plaats ongeloofwaardig dat u erg laat concrete stappen ondernam. U besloot namelijk pas na het tweede telefoontje om naar Kaboel te verhuizen (NPOI, p. 22), hoewel deze bedreiging reeds de derde aan uw adres was. Hoewel u na de eerste dreigtelefoon erg bang was en zich niet meer veilig voelde, bleef u nog gewoon thuis (NPOI, p. 20, 21 en 22). En zelfs toen de taliban naar uw boerderij kwamen en een dreigbrief achterlieten, verliet u uw woonst niet. Als enige voorzorgsmaatregel haalt u aan dat u uw huis niet meer verliet (NPOI, p. 9 en 20-21), doch dit kan bezwaarlijk als een voorzorgsmaatregel gezien worden daar de taliban duidelijk wisten waar u woonde. Meer nog, hoewel u ditmaal reeds voor een derde keer concreet met de dood bedreigd werd, stelde u uw vertrek nog met een week uit (NPOI, p. 9 en 22). U verklaart dit doordat u uw eigen programma aan het maken was en men niet eenvoudigweg het huis kan verlaten (NPOI, p. 22 en 23), maar deze uitleg verklaart op geen enkele manier waarom u niet meteen vertrok. Ook uw vergoelijking dat u niet eerder vertrok omdat de overheid aanwezig was en G. M. R. (...) gearresteerd werd (NPOI, p. 20-21), vormt op geen enkele manier een verschoning daar de taliban duidelijk uit waren op wraak zoals bleek uit de dreigtelefoons en de taliban zelfs een dreigbrief bezorgden op uw domein. Dat u niet eerder vluchtte is des te opmerkelijk daar u klaarblijkelijk op de hoogte was van het gevaar dat schuilging in het verklikken van de activiteiten van de taliban aan de hand van het voorbeeld van Tor Pasja (NPOI, p. 19). Het*

is dan ook compleet onaannemelijk dat u, die duidelijk op de hoogte was van het feit dat de taliban overheidsspionnen vermoorden en eerder reeds tweemaal met de dood bedreigd werd door de taliban, pas een maand na de eerste bedreiging vertrok – gelet op uw verklaring dat de eerste dreigtelefoon op 15/03/1400 (= 5 juni 2021) kwam (NPOI, p. 20) en u een week na de tweede dreigtelefoon op 08/04/1400 (= 29 juni 2021) (NPOI, p. 9, 21 en 22) vertrok – en geen enkele veiligheidsmaatregel trof om u te beschermen in de tussentijd. Hier dient nog aan toegevoegd te worden dat het eveneens ongeloofwaardig is dat u pas na de derde bedreiging en bijgevolg bijna een maand na de eerste dreigtelefoon besloot om iemand van de overheid in te lichten (NPOI, p. 19; NPOII, p. 12). Dat u zou nalaten om de overheid eerder op de hoogte te brengen is erg ongeloofwaardig daar u woonachtig was in overheidsgebied (NPOI, p. 6) en de agenten u reeds aangaven dat u hen kon contacteren (NPOI, p. 9). Deze vaststelling is des te opmerkelijk daar u nota bene vlakbij een militair woonde. Hoewel K. (...) op slechts vijf minuten afstand van u woonde, informeerde u helemaal niet meer naar hem (NPOI, p. 15 en 25; NPOII, p. 12-13). U weet zelfs niet of hij bedreigingen kreeg (NPOII, p. 12).

Voorts is het opmerkelijk dat u reeds bij de DVZ weergaf dat u meerdere dreigbrieven ontving (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5) daar waar u op de zetel van het Commissariaat-Generaal verklaart dat de tweede dreigbrief pas na uw gesprek op de DVZ toekwam (NPOI, p. 10; NPOII, p. 11 en 13). Bovendien liet u bij de DVZ na om aan te geven dat u ook telefonische bedreigingen kreeg. U geeft wel aan dat het aantal bedreigingen en de vorm van bedreigingen verkeerd genoteerd werden bij de DVZ (NPOI, p. 2; NPOII, p. 20), maar deze uitleg kan niet overtuigen gelet op het feit dat de ambtenaren van de DVZ uw verklaringen nauwgezet noteren en deze verklaringen aan u voorgelezen werden waarna u ze heeft ondertekend. Daarnaast legt u bijzonder warrige verklaringen af over de manier waarop u zich moest aanbieden bij de taliban. Zo stelt u dat de taliban niet weergaven hoe u zich moest aanbieden, maar hun regels zijn dat men de dreigbrief meeneemt en aan de taliban zelf de weg vraagt indien men hen ergens tegenkomt (NPOI, p. 22; NPOII, p. 12). Los van het feit dat dit een wel erg opmerkelijke werkwijze is van de groepering, bent u geheel tegenstrijdig hierover daar u even later plots stelt dat de talibanleden wel weergaven dat u zich op deze manier diende aan te melden (NPOI, p. 22). Bovendien bent u ook tegenstrijdig over de zichtbaarheid van de taliban in uw regio en het gemak om hen aan te spreken. Enerzijds beweert u namelijk dat er veel talibanleden in uw regio waren en men ze overal kon zien (NPOI, p. 22) en u zich dus makkelijk zou kunnen aanbieden en anderzijds poneert u dat de taliban in uw regio onzichtbaar waren en men eigenlijk nooit wist wie in uw regio bij hen hoorde tenzij ze ontmaskerd werden door de overheid (NPOI, p. 6 en 7). Hiermee geconfronteerd, houdt u vast aan uw verklaring dat de taliban verstoep waren en bevestigt u dat het onmogelijk was om talibanleden te onderscheiden van anderen (NPOI, p. 22). Dat uw verklaringen over de manier waarop u zich bij de taliban kon aanbieden dusdanig warrig zijn, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Ten slotte kan nog opgemerkt worden dat er aan dergelijke brieven weinig waarde gehecht kan worden gezien het slechts kopieën betreffen en uit de beschikbare informatie blijkt dat dergelijke documenten eenvoudig tegen betaling te verkrijgen zijn.

Aangezien u er niet in bent geslaagd om aannemelijk te maken dat u uw boerderij verhuurde aan G. M. R. (...) en hierom bedreigd werd, worden ook de vervolgingsfeiten na uw vertrek – u haalt aan dat G. M. R. (...) twee keer bij u thuis langskwam (NPOI, p. 10, 23 en 24) – volledig ondermijnd. Bovendien kan er nog gewezen worden op een aantal bevreemdende vaststellingen aangaande deze vermeende bezoeken van de taliban. Zo is het opmerkelijk dat G. M. R. (...) een maand na de machtsovername u kwam opzoeken bij u thuis en vervolgens een jaar zou wachten om een tweede keer langs te komen (NPOI, p. 10). Bovendien bent u tegenstrijdig over het eerste bezoek van de taliban: tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud poneert u dat de taliban bij u thuis binnenkwamen en het hele huis doorzochten (NPOI, p. 24) daar waar u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud geen idee heeft of er een huiszoeking werd gedaan (NPOII, p. 19). Wat er ook van zij, volgens uw verklaringen kwam G. M. R. (...) ook de tweede keer niet binnen om het huis te doorzoeken (NPOII, p. 19), hetgeen wel erg ongeloofwaardig is indien hij erop gebrand zou zijn om u te vinden. Bovenstaande vaststellingen bevestigen slechts het ongeloofwaardige karakter van uw vluchtrelaas.” Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Gelet op het geheel aan wat voorafgaat, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in Afghanistan problemen heeft gekend met de taliban of met de huurder van zijn boerderij omdat hij de plannen van zijn huurder om een buurman die actief was bij het Afghaanse leger te vermoorden had gedwarsboemd en omdat hij zijn huurder bij de veiligheidsdiensten had aangegeven. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat hij een risico loopt op vervolging omwille van spionage.

Wat de tewerkstelling van de broer van verzoeker bij de Afghaanse veiligheidsdiensten betreft, stelt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende:

“Hoewel er niet meteen getwijfeld wordt aan de tewerkstelling van uw broer S. (...) voor de Afghaanse veiligheidsdiensten, bent u er voorts niet in geslaagd om geloofwaardig voor te stellen dat u vanwege zijn tewerkstelling door de taliban gevisieerd zal worden. Zo dient opgemerkt te worden dat u eerder bij de DVZ met geen woord over uw broer en zijn tewerkstelling voor de Afghaanse overheid repte, laat staan dat u omwille hiervan problemen zou hebben met de taliban. Bovendien geeft u aan dat uw broer reeds in de

twaaalfde maand van het jaar 1394 (= februari-maart 2016) stierf (NPOI, p. 26; NPOII, p. 17). Na zijn overlijden ondervond uw familie bovendien geen enkel probleem omwille van zijn tewerkstelling voor de Afghaanse overheid (NPOI, p. 26). Dat de taliban u heden ten dage nog problemen zouden bezorgen omwille van uw broer die bijna een decennium geleden overleed, is niet aannemelijk. Aangezien u er bovendien niet in slaagde om uw eigen problemen met de taliban geloofwaardig voor te stellen, wijst niets erop dat de taliban u reeds viseren.”

De Raad wijst erop dat uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier – ook deze waaruit verzoeker citeert – niet kan blijken dat er in Afghanistan actueel sprake is van groepsvervolging waarbij (familieleden van) personen die vroeger tot de voormalige Afghaanse overheid behoorden te maken krijgen met vergeldingsacties. Het loutere feit dat verzoeker de broer zou zijn van een voormalig lid van de Afghaanse veiligheidsdiensten is dan ook onvoldoende om een nood aan bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken. Bijgevolg moet een persoonlijke vrees voor vervolging *in concreto* worden aangetoond. Door in zijn verzoekschrift louter te beweren dat zijn gezin is verhuisd en zich momenteel niet langer bij de boerderij bevindt en dat hij sinds lange tijd geen contact meer heeft met zijn familie en daarover bezorgd is, te betogen dat *“de machtsovername zonder twijfel een veranderde omstandigheid vormt die een grote impact heeft op het risico op vervolging”*, te citeren uit algemene informatie over persoonlijke vetes die geen betrekking heeft op zijn persoon en zonder nadere toelichting te wijzen op zijn *“afwijkende politieke opinie”*, blijft verzoeker daartoe evenwel in gebreke. Verzoeker brengt hiermee dan ook geen dienstige argumenten aan die een ander licht werpen op de hierboven aangehaalde pertinente overwegingen van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adjunct-commissaris motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten die hierboven nog niet werden besproken:

“De identiteit, nationaliteit en vroegere professionele activiteiten van uw broer S. (...), zoals blijkt uit zijn taskara, werkdocumentatie en dertien foto’s van hem, staan hier immers niet meteen ter discussie. Hierbij kan evenwel de kanttekening geplaatst worden dat Afghaanse documenten evenwel een zeer beperkte waarde hebben bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse verzoeker of bij het ondersteunen van het asielrelaas, aangezien uit objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier toegevoegd is, blijkt dat vervalste (identiteits)documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn in Afghanistan.”

Deze motieven worden door verzoeker niet betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De verschillende werkdocumenten, opleidingscertificaten Frans en foto’s ter staving van zijn integratie die verzoeker bij zijn aanvullende nota voegt (aanvullende nota verzoeker, stukken 1-5 en 7), hebben betrekking op zijn integratie en verwestering in België en staven de door hem voorgehouden problemen met en vrees voor de taliban niet.

Gelet op het voorgaande, maakt verzoeker niet aannemelijk dat de taliban hem bij terugkeer naar zijn land van herkomst zullen doden omdat hij de plannen van de huurder van zijn boerderij om een buurman die actief was bij het Afghaanse leger te vermoorden had gedwarsboomd en hij deze huurder had aangegeven bij de veiligheidsdiensten of omwille van de tewerkstelling van zijn broer S. voor de Afghaanse veiligheidsdiensten.

In zijn verzoekschrift en in zijn op 3 januari 2025 neergelegde aanvullende nota gaat verzoeker ook nog in op het risico op vervolging omwille van zijn leven in het Westen.

De Raad wijst er wat dit betreft op dat uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de taliban de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan hebben opgeschort en dat er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* werd aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”* van december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. In november 2022 gaf de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (*ibid.*, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”* van december 2023, p. 21, en van november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de zeer strikte interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for

Propagation of Virtue and Prevention of Vice (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht en gebruikt ze daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, "Afghanistan Country Focus" van december 2023, p. 24).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "Afghanistan security situation" van augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals" van augustus 2022, p. 41 e.v.). Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin enerzijds een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd en anderzijds de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet (EUAA, "Afghanistan Country Focus" van november 2024, p. 30 en 34-44). Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, "Afghanistan Country Focus" van december 2023, p. 24, en van november 2024, p. 24). Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en deze decreten soms niet ernstig werden genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties (EUAA, "Afghanistan Country Focus" van november 2024, p. 28-35). Ook is het voor de Afghaanse bevolking nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en blijft er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (*ibid.*, p. 27). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kaboel en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kaboel na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (*ibid.*, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1 003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, "Afghanistan Country Focus" van november 2024, p. 27). Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de *sharia* volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, "Afghanistan Country Focus" van december 2023, p. 27, en van november 2024, p. 47). In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", 15 juni 2022, in EUAA, "Afghanistan security situation" van augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid. Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen.

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, "Afghanistan, Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24, en EUAA, "Afghanistan Country Focus" van december 2023, p. 20). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals" van augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (EUAA, "Afghanistan Country Focus" van november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS,

"Afghanistan, Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals" van augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden en geeft aan dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476: TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021, in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals" van augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten en intellectuelen – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals" van augustus 2022, p. 50-51). Nochtans hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat in 2024 honderdduizenden Afghanen zijn gerepatrieerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch.

Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals" van augustus 2022, p. 51, en EUAA, "Afghanistan Country Focus" van december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "verwesterd" zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij is verwesterd, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals (onder meer) het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van

de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland).

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een geïntegreerde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de "Country Guidance" van EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert, bijtreden (EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", mei 2024, p. 57-61).

De Raad benadrukt dat, niettegenstaande de verplichting van een verzoeker om internationale bescherming om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen die nodig zijn om te beslissen over het verzoek om internationale bescherming, verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen duidelijk zicht biedt op zijn identiteit en leeftijd. Hierdoor maakt verzoeker het zelf voor de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming moeilijk, zo niet onmogelijk, om een correct zicht te krijgen op zijn leven in en vertrek uit Afghanistan.

Dit neemt niet weg dat de bestreden beslissing op dit punt nog de volgende pertinente overwegingen bevat: *"In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.*

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot zevenentwintigjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U stelt dat u tijdens de periode dat u in Afghanistan leefde tot de zesde graad naar school ging (Verklaring DVZ, vraag 11; NPOI, p. 5) en dat u actief was als pluimveehouder (NPO, p. 5-6). Bovendien blijkt u afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar, waar reeds sinds vele jaren sprake is van een grote Talibanaanwezigheid. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden u volledig onbekend zijn. Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van twee jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. U heeft ook nog een netwerk in uw regio van herkomst, waarmee u nog in contact staat, dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban."

Verzoeker toont het tegendeel niet aan door er in zijn verzoekschrift louter op te wijzen dat hij vandaag al twee en een half jaar in België leeft en dat dit *"geleid heeft tot een onoverkomelijke integratie en confrontatie met westerse waarden en normen"* en dat hij Afghanistan in augustus 2021 heeft verlaten, waardoor hij geen recente ervaring heeft met de huidige, door de taliban opgelegde regels. De Raad wijst erop dat uit de loutere omstandigheid dat verzoeker enkele jaren in het Westen heeft verbleven en er een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend niet kan worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, temeer daar hij daar nog een netwerk heeft.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift nog aan dat hij in België werkt en er de regels kent en dat hij Nederlands spreekt en ook een beetje Frans kan. Bij zijn op 3 januari 2025 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker verschillende werkdocumenten (aanvullende nota verzoeker, stukken 1 en 5), opleidingscertificaten Frans (*ibid.*, stukken 2, 3 en 4) en foto's ter staving van zijn integratie (*ibid.*, stuk 7).

Hieruit kan blijken dat hij in België verschillende jobs heeft uitgeoefend, Franse les volgt en enkele contacten heeft. Hoewel dit lovenswaardig is en aantoont dat verzoeker zich tijdens zijn verblijf in België in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, is dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van het school lopen, werken en deelnemen aan activiteiten in België dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, noch dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden of als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn "*to play the game*" of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. In het kader van zijn beschermingsverzoek dient te worden geoordeeld dat uit de door hem aangehaalde elementen niet kan worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld.

Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat er weinig concrete informatie voorhanden is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan. De Raad is zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in zijn verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verder maakt verzoeker, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde problemen, niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Aangaande de door verzoeker ingeroepen psychologische kwetsbaarheid merkt de Raad nog op dat personen met een handicap en personen met zware medische aandoeningen, inclusief mentale problemen, in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van mei 2024 worden aangemerkt als risicoprofielen. Personen met een fysieke of mentale handicap kunnen worden gestigmatiseerd en hun aandoening kan worden beschouwd als de "*wil van God*". Zulke personen kunnen slachtoffer worden van discriminatie en mishandeling door de Afghaanse gemeenschap en/of hun familie. Teruggekeerde migranten met psychische gezondheidsproblemen zijn in het bijzonder kwetsbaar ("*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van mei 2024, p. 92-94). Personen met ernstige psychische gezondheidsproblemen worden in voormelde *Country Guidance* aangeduid als een risicoprofiel. Zij kunnen een gegronde vrees voor vervolging hebben. Niet elke persoon met ernstige psychische gezondheidsproblemen riskeert evenwel vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Volgens de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van mei 2024 moet bij de individuele beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid dat verzoeker in geval van terugkeer vervolging riskeert immers rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden zoals de aard en de zichtbaarheid van zijn psychische gezondheidsproblemen en de negatieve perceptie van zijn situatie door zijn familie. Te dezen kan uit het psychologisch attest van 14 december 2022 dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure neerlegde (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten', nr. 11) weinig worden afgeleid over de huidige toestand van verzoeker. Bovendien bevat het attest, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, een verslag van een evaluatie die slechts twee uur geduurd heeft en had

verzoeker slechts beperkt deelgenomen aan het onderzoek waardoor er geen reële besluiten uit kunnen worden getrokken. Uit het medisch voorschrift dat verzoeker bij zijn op 3 januari 2025 neergelegde aanvullende nota voegt (aanvullende nota verzoeker, stuk 6) kan blijken dat voor verzoeker medicatie werd voorgeschreven wegens angst. Zijn angst weerhoudt verzoeker er evenwel niet van om in België te werken, Franse les te volgen en activiteiten te doen met kennissen. Er blijkt in de huidige stand van zaken dan ook niet dat in hoofde van verzoeker risicoverhogende omstandigheden aanwezig zijn.

Ook de omstandigheid dat verzoeker opgroeide in een conservatieve omgeving in de provincie Nangarhar, volstaat niet om een risico bij terugkeer vast te stellen. De Raad erkent dat er in de provincie Nangarhar verschillende Afghaanse groepen aanwezig zijn, zoals onder meer de taliban, *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP), Tehrik-e Taliban Pakistan en het Haqqani-netwerk. Verzoeker werkt echter niet verder concreet uit waarom het gegeven dat hij afkomstig is uit dit gebied, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich voldoende is om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, een volwassen Afghaanse man die geen zicht biedt op zijn identiteit, die nog maar drie jaar in België is en die in Afghanistan zijn vormende jaren heeft doorgebracht, er actief was als pluimveehouder en er nog over een ondersteunend netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de adjunct-commissaris geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat de taliban hem bij terugkeer naar zijn land van herkomst zullen doden omdat hij de plannen van de huurder van zijn boerderij om een buurman die actief was bij het Afghaanse leger te vermoorden had gedwarsboemd en hij deze huurder had aangegeven bij de veiligheidsdiensten of omwille van de tewerkstelling van zijn broer S. voor de Afghaanse veiligheidsdiensten en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

Voorts wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en dat verzoeker evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien. Dit wordt door verzoeker niet betwist en vindt tevens steun in de recente informatie waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* en het *Afghanistan Freedom Front* en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024. Ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024, blijft de algemene veiligheidssituatie positief evolueren en zet de tendens van een daling van het geweld zich voort. De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. De ontheemding die nog plaatsvindt, is bovendien het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen *de facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie: EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 59). De ontheemding ten gevolge van het conflict is vrijwel volledig gestopt.

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 en is, gelet op de informatie opgenomen in de “*Afghanistan Country Focus*” van EUAA van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen die het risico op ernstige schade kunnen verhogen zich *in casu* niet stelt. Het voorgaande stemt overeen met de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van mei 2024. Verzoeker wijst dan ook niet dienstig op zijn psychische kwetsbaarheid als risico-verhogende factor.

Verzoeker brengt geen informatie bij die hierop een ander licht kan werpen.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het *Pashtou* machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend vijftientwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN